ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Petra Mikeše a Milana Podhrázkého v právní věci žalobkyně: **N. M.**, zastoupená JUDr. Uljanou Bondarevskou Kurivčakovou, advokátkou se sídlem Pařížská 127/20, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 10. 2019, čj. MV-122264-5/SO-2019, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 9. 2020, čj. 6 A 175/2019-43,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 9. 2020, čj. 6 A 175/2019-43, **se ruší**.

II. Rozhodnutí žalované ze dne 25. 10. 2019, čj. MV-122264-5/SO-2019, **se ruší** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.

III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 23 581 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám její zástupkyně JUDr. Uljany Bondarevské Kurivčakové, advokátky.

Odůvodnění:

I. Vymezení předmětu řízení

[1] Žalobkyně požádala o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty podle § 44a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

[2] Ministerstvo vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“) vydalo 7. 8. 2019 rozhodnutí čj. OAM-48918-29/ZM-2018, kterým tuto žádost zamítlo a neprodloužilo platnost zaměstnanecké karty podle §44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a dále ve spojení s § 37

odst. 2 písm. a) a v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. g) a § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, neboť shledal důvodné nebezpečí, že by žalobkyně mohla ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Pokladem pro rozhodnutí byla utajovaná informace vedená pod sp. zn. V-31/2019-OAM, z níž podle správního orgánu I. stupně vyplývalo, že „*jednání* [žalobkyně] *je způsobilé ohrozit bezpečnost České republiky a jejích obyvatel, a to tím že směřuje proti nejzákladnějším hodnotám společnosti, které jsou chráněny trestním právem*“. Tato informace vychází z osobního jednání žalobkyně (které je v ní dostatečně popsáno), vztahuje se k delšímu časovému období a poskytuje takové podklady pro rozhodnutí, z nichž si lze učinit úsudek o její věrohodnosti. Rozhodnutí nezakládá nepřiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Na území ČR pobývá manžel a dva synové žalobkyně. Oprávnění pobytu mladšího syna a manžela je odvozeno od oprávnění k pobytu žalobkyně a starší syn vzal zpět svou žádost o prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny. Žalobkyně pobývá v ČR od listopadu 2015, což není doba, za kterou by ztratila vazby na zemi původu, kde žijí oba její rodiče. Ze zaměření žalobkyně na osoby či skupiny pocházející ze zahraničí, které používají nezákonné postupy a trestné činy k dosažení ekonomických a jiných cílů, je patrné, že se žalobkyně v ČR neintegrovala. Žalobkyně ani její manžel nemají v ČR žádný nemovitý majetek. Starší syn žalobkyně může dokončit studium v ČR na základě dlouhodobého pobytu za účelem studia, zatímco mladší syn může ve školní docházce pokračovat v zemi původu. Žalobkyně může získat zaměstnání v zemi původu za srovnatelných podmínek jako ostatní ukrajinští občané.

[3] Žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Skutečnosti uvedené v utajované informaci vedené pod sp. zn. V-31/2019-OAM lze jednoznačně podřadit pod pojem „ohrožení bezpečnosti státu“ a existuje zde důvodné nebezpečí, že by žalobkyně mohla ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Způsob, jakým správní orgán I. stupně na tyto skutečnosti odkázal, byl v souladu se zákonem (§ 169m zákona o pobytu cizinců). To, že žalobkyně či její rodinní příslušníci nebyli z ničeho obviněni, samo o sobě nevylučuje použití ustanovení, na jejichž základě byla žádost žalobkyně zamítnuta. Správní orgán I. stupně zhodnotil veškeré rozhodné skutečnosti a přezkoumatelným způsobem konstatoval, že je napadené rozhodnutí přiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Pokud jde dále o tvrzenou nemožnost vycestování do země původu a nemožnost vnitřního přesídlení na Ukrajině, jde o ničím nepodložené spekulace (rozsudek NSS z 16. 5. 2017, čj. 1 Azs 64/2017-55). Školní vysvědčení dětí žalobkyně dokládají určitou míru integrace v ČR, avšak nevyvrací závažné skutečnosti svědčící o riziku, které pro ČR představuje pobyt žalobkyně na území. Návrh na provedení důkazu svědeckou výpovědí žalobkyně a jejího manžela je nedůvodný, neboť podkladem pro vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně byla závažná zjištění bezpečnostních složek, jejichž relevanci a údaje v nich obsažené nelze svědeckou výpovědí zvrátit.

[4] Rozhodnutí žalované napadla žalobkyně u Městského soudu v Praze, který žalobu rozsudkem označeným v záhlaví zamítl. Odůvodnění správních rozhodnutí považoval za souladná s § 9 odst. 1 písm. h) a § 169m zákona o pobytu cizinců. Pokud jsou podkladem pro rozhodnutí utajované informace, nelze je v odůvodnění rozhodnutí konkrétně uvádět, a odůvodnění správního rozhodnutí tedy nutně musí být v dané části nekonkrétní. Obsah utajované informace v případě žalobkyně naplňuje neurčitý právní

pojem „ohrožení bezpečnosti státu“, jak jej chápe judikatura, a podklad pro rozhodnutí byl tedy vyhodnocen zákonným způsobem. Okolnost, že žalobkyně nebyla trestně stíhána či že není v kontaktu s osobami, které páchají trestnou činnost nebo se vyhýbají daňovým povinnostem či porušují právní předpisy, není pro naplnění pojmu „ohrožení bezpečnosti státu“ rozhodující, neboť do tohoto pojmu spadá širší okruh skutečností. Žalovaná i správní orgán I. stupně správně vyhodnotily všechna podání, která žalobkyně v řízení předkládala, a správně dospěly k závěru, že nemohou shora uvedený závěr zvrátit.

[5] Žalovaná dostatečně posoudila otázku přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Okolnosti nevyhovění žádosti žalobkyně převažují nad jejím subjektivním zájmem na setrvání za účelem zaměstnání v ČR, jakož i nad skutečností, že žije v ČR 5 let, složila zkoušku z českého jazyka a je zde socializovaná. Nelze se dovolávat závěrů rozsudku NSS z 16. 1. 2018, čj. 8 As 108/2017-34, týkajícího se přezkoumatelnosti odůvodnění správního rozhodnutí, neboť v projednávané věci zákon o pobytu cizinců stanoví zvláštní postup pro odůvodnění správních rozhodnutí; z téhož důvodu není přiléhavý poukaz na rozsudky NSS z 25. 11. 2011, čj. 7 As 31/2011-101, a z 20. 6. 2007, čj. 6 Azs 142/2006-58. Ze základních zásad správního řízení, Úmluvy o právech dítěte a Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „EÚLP“) nevyplývá právo žalobkyně pobývat na území jiného státu na základě zaměstnanecké karty, ani právo jejích dětí na sdílení takového pobytového režimu s ní. Pokud jde o námitku ohledně nemožnosti vycestování s rodinou do Doněcku, žalobkyně má reálnou možnost návratu na Ukrajinu v rámci tzv. vnitřního přesídlení (rozsudek NSS z 16. 5. 2017, čj. 1 Azs 64/2017-55).

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[6] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále „stěžovatelka“) kasační stížnost.

[7] Stěžovatelka namítá, že se nemohla vyjádřit k utajovaným informacím (tj. k hlavním skutečnostem, z nichž soud vycházel) a nebyla o tomto důkazu a procesu dokazování ani okrajově informována, čímž bylo porušeno její právo na spravedlivý proces. Nesouhlasí s argumentací městského soudu, podle níž pojem „ohrožení bezpečnosti státu“ zahrnuje širší okruh skutečností, než které uváděla (tj. že se nestýká s osobami páchajícími trestnou činnost a neúčastní se politického života). Tato argumentace je nejen příliš extenzivní, ale i zcela absurdní. Je formulována tak, jako by stěžovatelka neunesla důkazní břemeno z důvodu jakéhosi „nenaplnění balíčku důkazů“. Pojem ohrožení bezpečnosti státu je přitom nespecifikovaný a vágní, přičemž městský soud pouze uvedl, že stěžovatelkou předložené skutečnosti nejsou dostatečné. Došlo tedy k libovůli správního orgánu, který má podle výkladu městského soudu naprostou volnost, jak daný pojem vyloží. Při takovém nekonkrétním, neodůvodněném a extenzivním výkladu bez jakéhokoliv poučení či popsání postupu došlo i k libovůli ze strany městského soudu, což zakládá nepřezkoumatelnost celé věci. Porušena byla také zásada legitimního očekávání.

[8] Stěžovatelka dále namítá, že se městský soud nezabýval otázkou nemožnosti vycestování s ohledem na nezletilé děti stěžovatelky. Soud ani správní orgány nevzaly v úvahu nejlepší zájem dětí a nezabývaly se tím, zda nebudou nuceným vycestováním

na Ukrajinu vystaveni nesnesitelné situaci ve smyslu čl. 13 odst. b) Úmluvy o občanskoprávních aspektech mezinárodních únosů dětí. K této otázce by mělo být zpracováno odborné psychodiagnostické posouzení dopadu návratu dítěte do jiného výchovného a sociálního prostředí. Správní orgány a městský soud nevzaly v úvahu nízký věk nezletilých dětí stěžovatelky, jejich značnou závislost na matce a sociální vazby, které si na území ČR vytvořily. Způsob posouzení pojmu „obvyklé bydliště dítěte“ oběma orgány, jak byl vymezen v kontextu dalších relevantních skutečností (délka trvání, pravidelnost a důvody pobytu na území konkrétního státu, jazykové znalosti, intenzita a stabilita rodinných a sociálních vazeb dítěte v uvedeném státu, jeho integrace v konkrétním místě jeho pobytu), je vadný a je excesem z dosavadní soudní praxe.

[9] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že se plně ztotožňuje se závěry městského soudu, a navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Kasační stížnost je důvodná.

[11] Podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1, § 37 odst. 2 písm. a), § 56 odst. 1 písm. g) a § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, je-li *důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit mezinárodní vztahy České republiky*.

[12] Podle § 169m odst. 1 zákona o pobytu cizinců se *písemnosti nebo záznamy, které obsahují utajované informace, v řízení podle tohoto zákona uchovávají odděleně mimo spis a nestávají se jeho součástí*.

[13] Podle § 169m odst. 2 téhož zákona *jsou-li některé z podkladů rozhodnutí podle tohoto zákona utajovanými informacemi, uvede se v odůvodnění rozhodnutí pouze odkaz na podklady pro vydání rozhodnutí a jejich stupeň utajení. Úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení, a důvody vydání rozhodnutí se uvedou pouze v rozsahu, ve kterém nejsou utajovanými informacemi*.

[14] Podle § 169m odst. 3 platí, že *vyjde-li v řízení na základě informace nebo stanoviska policie nebo zpravodajské služby České republiky, které jsou utajovanou informací, najevo, že cizinec ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost, územní celistvost, demokratické základy, životy nebo zdraví osob, nebo vede-li tato informace nebo toto stanovisko k důvodnému podezření, že by cizinec mohl při svém pobytu na území tyto hodnoty ohrozit, v informaci o důvodech neudělení dlouhodobého víza nebo v odůvodnění rozhodnutí podle tohoto zákona se pouze uvede, že důvodem neudělení víza nebo rozhodnutí je ohrožení bezpečnosti státu. Pokud je správní orgán v řízení podle tohoto zákona povinen posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí, v odůvodnění rozhodnutí podle věty první navíc uvede úvahy, kterými se při hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí, zejména ve vztahu k obsahu stanoviska, řídil; obsah stanoviska však v odůvodnění neuvádí*.

[15] Podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném od 1. 7. 2017 platí, že *nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho*

žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, může se účastník, o jehož právním nároku se v řízení rozhoduje, s těmito podklady seznámit pouze v podobě, která nezmaří účel jejich utajení; není-li to možné, sdělí se takovému účastníkovi alespoň v obecné rovině, jaké skutečnosti z těchto podkladů vyplývají. Správní orgán si předtím, než účastníkovi umožní seznámit se s podklady podle předchozí věty, vyžádá vyjádření orgánu, který tyto podklady poskytl. Nerozhoduje-li se v řízení o právním nároku účastníka, není takový účastník oprávněn seznámit se s podklady rozhodnutí, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis.

[16] Stěžovatelka namítá, že se nemohla vyjádřit k utajovaným informacím, s nimiž nebyla seznámena. V záznamu z 8. 4. 2019 obsaženém ve správním spisu správní orgán I. stupně uvedl, že ve stěžovatelčině případě jsou podkladem pro vydání rozhodnutí také písemnosti a záznamy, které jsou dle § 169m odst. 1 zákona o pobytu cizinců uchovávány odděleně mimo spis pod značkou V-31/2019-OAM. Dále správní orgán uvedl následující: „*S ohledem na povahu těchto podkladů není možné, aby se s nimi účastník řízení seznámil v jakékoliv podobě, neboť by došlo ke zmaření účelu jejich utajení. Z tohoto důvodu správní orgán tímto způsobem informuje účastnici řízení alespoň v obecné rovině, jaké skutečnosti z těchto podkladů vyplývají. Zjištěné osobní jednání účastnice řízení představuje ohrožení bezpečnosti a veřejnému pořádku České republiky, a to svým zaměřením na osoby či skupiny, které používají nezákonné postupy a kriminální činy k dosažení svých ekonomických a jiných cílů.*“

[17] Z uvedené citace je zřejmé, že správní orgán vycházel z toho, že účastnici řízení (stěžovatelce) je třeba alespoň v obecnosti skutečnosti vyplývající z utajované zprávy sdělit, a to zjevně v souvislosti s povinnostmi plynoucími z výše citovaného § 36 odst. 3 správního řádu (obdobně viz rozsudek NSS z 16. 2. 2022, čj. 6 Azs 352/2021-38). Nejvyšší správní soud se proto primárně zabýval otázkou, zda této povinnosti správní orgány dostály. Skutečnost, zda správní orgány sdělily účastníku řízení dostatečně alespoň v obecnosti podstatu důvodů, které jsou obsaženy v utajovaném podkladu, bude nutno hodnotit vždy individuálně a s přihlédnutím ke konkrétním skutkovým okolnostem každého případu. V nyní projednávané věci má soud za to, že sdělení informace o stěžovatelčině osobním jednání (představujícím ohrožení bezpečnosti a veřejného pořádku na území ČR tím, že je zaměřeno na osoby či skupiny, které používají nezákonné postupy a kriminální činy k dosažení svých ekonomických a jiných cílů), lze ještě považovat za naplnění požadavku, dle něhož musí být v obecnosti sdělena podstata důvodů, které jsou obsaženy v utajovaném podkladu. Nejvyšší správní soud současně nezastírá, že sdělení mohlo být ještě o něco konkrétnější a přesnější. Například mohlo být uvedeno, zda důvody, pro které správní orgány stěžovatelku považují za bezpečnostní riziko pro Českou republiku, spočívají v jejím vlastním jednání, či v jednání jiných, s ní určitým způsobem spojených osob, zda jde o jednání týkající se jejího soukromého či pracovního života, zda se jedná o činnost dlouhodobou, případně jeden či více časově krátce ohraničených, ovšem závažných incidentů, a tak podobně. I přes tyto dílčí výhrady však lze učinit závěr, že podstata důvodů, které jsou obsaženy v utajovaném podkladu, byla stěžovatelce sdělena. Soud se tedy mohl zabývat navazující otázkou, a sice zda jsou skutečnosti uvedené v samotných utajovaných podkladech dostatečně individualizovány.

[18] Jelikož je odůvodnění rozhodnutí správních orgánů založeno na existenci utajované informace (rozsudek městského soudu toliko osvědčuje v souladu se zákonnými požadavky dostatečnou kvalitu utajované informace), nelze klást náročné požadavky na konkrétnost a kvalitu argumentace v kasační stížnosti. Stěžovatelka pochopitelně nemůže namítat konkrétní nezákonnost určitých zjištění, ani jejich nevěrohodnost. Její roli přebírá soud, který musí mít možnost přezkoumat relevanci všech předložených informací.

[19] Při rozhodování na základě utajovaných informací platí, že zprávy zpravodajských služeb nemohou být *„pouze vyjádřením názoru jejich zpracovatele, bez patřičného skutkového podkladu zachyceného ve spise a soudem ověřitelného. Žalovaný i správní soudy musí mít možnost zhodnotit věrohodnost a přesvědčivost zpravodajské informace a její relevanci ve vztahu k bezpečnostnímu řízení*“ (usnesení rozšířeného senátu z 1. 3. 2016, čj. 4 As 1/2015-40, č. 3667/2018 Sb. NSS, bod 32). Tyto informace by tak měly obsahovat popis zdroje získaných informací a způsobu jejich získání, včetně popisu okolností a důvodů, pro které má policejní nebo zpravodajská služba uvedené informace za věrohodné. Smyslem a účelem soudní kontroly rozhodování na základě utajovaných informací je především zajistit, aby k tomu byly používány pouze informace skutečné a věrohodné, ne vyfabulované. Tyto informace musí poskytovat dostatečně přesný a spolehlivý skutkový základ pro právní posouzení věci (srov. rozsudek NSS ze 12. 3. 2020, čj. 2 Azs 259/2019-28, bod 22).

[20] Nejvyšší správní soud se seznámil s utajovanými podklady. Informace, na kterých správní orgány založily svůj závěr o bezpečnostním riziku stěžovatelky pro ČR, však výše uvedené požadavky nesplňují. Není totiž zcela jasné, na základě čeho se dovozuje, že je to právě osobní jednání stěžovatelky, které je zaměřeno na rizikové osoby či skupiny. Utajovaná zpráva je v tomto ohledu kusá (bez jakýchkoli důležitých údajů časových, místních a zdrojových). Tyto informace nedávají soudu, který „supluje obhajobu“ a musí tak namísto ní ověřit věrohodnost a přesvědčivost skutkových zjištění, záruku, že jde o informace věrohodné a dostatečně přesvědčivé pro závěr o stěžovatelce coby nositelce bezpečnostního rizika pro ČR. Je proto namístě, aby rozhodující správní orgány požádaly orgány, od nichž tyto utajované informace obdržely, aby propojení stěžovatelky konkretizovaly. Je třeba přesněji uvést fakta (mimo jiné místní a časové údaje), jakož i rámcové informace o způsobu jejich zjištění. Je třeba popsat chování, jednání či činnosti stěžovatelky, případně dalších osob, a ty odlišit od názoru zpracovatele na to, co z nich vyplývá či co se dá dovodit. Teprve takto zpracovaná a poskytnutá informace dovolí soudu přezkoumat správnost závěru správních orgánů, že s osobou stěžovatelky v případě jejího dalšího pobytu na území je spojeno riziko ohrožení bezpečnosti ČR.

[21] Nejvyšší správní soud mohl z veřejných zdrojů ověřit pouze část informací, které byly v utajených podkladech obsaženy. V této části však soudu prozatím unikají důvody jejich utajení, jakož i to, proč s částí informací týkající se výdělečných aktivit stěžovatelky nebyla stěžovatelka konfrontována a proč tedy nedostala prostor se k nim vyjádřit a objasnit je. Nejvyšší správní soud současně připouští, že mohou existovat důvody pro utajení i těchto informací. Je-li tomu tak, musí být tyto důvody v utajené zprávě objasněny. Je tedy na místě, aby se zpracovatel informace vyjádřil k otázce, jaké informace obsažené v utajované informaci je možné stěžovatelce sdělit. Lze se totiž domnívat, že původce utajované informace může nejlépe posoudit otázku vyvážení zájmu na ochraně utajovaných informací v konkurenci potřeby poskytnout alespoň podstatu důvodů, které

z utajované informace plynou pro zamítnutí žádosti. Zejména může nejlépe posoudit, v jaké míře musí obsah informace zůstat zcela utajen.

[22] Z výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že skutková podstata věci, z níž správní orgány vycházely, nemá dostatečnou oporu ve spisech. Jde o vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Pro tuto vadu měl městský soud toto rozhodnutí zrušit. Neučinil-li tak, je i jeho rozsudek stižen vadou, pro kterou nemůže obstát. Zjištěnou vadu bude třeba napravit v řízení před správními orgány, proto Nejvyšší správní soud spolu se zrušením napadeného rozsudku zrušil i rozhodnutí žalované. Skutková nedostatečnost opírající se o nekonkrétní fakta musí být v tomto řízení odstraněna nejspíše vyžádáním informace nové, která bude prosta vytýkaných nedostatků a umožní správním orgánům znovu komplexně zhodnotit, zda stěžovatelka při svém pobytu na území může ohrozit bezpečnost státu.

[23] Nejvyšší správní soud se druhou kasační námitkou směřující proti posouzení přiměřenosti rozhodnutí pro nadbytečnost nezabýval. Toto posouzení bylo ze strany žalované postaveno na výše zpochybněném závěru (co do zjištění skutkového stavu), že stěžovatelka je cizinkou ohrožující bezpečnost státu či závažným způsobem narušující veřejný pořádek. Úvahy Nejvyššího správního soudu vycházející z tohoto dosud nezjištěného a neprokázaného předpokladu by tedy byly čistě hypotetické.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto rozsudek městského soudu zrušil (§ 110 odst. 1 s. ř. s.) a současně za použití § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. zrušil i žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Žalovaná je vázána právním názorem vysloveným v tomto zrušujícím rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.).

[25] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a současně zrušil i rozhodnutí žalované, je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí městského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Při rozhodování o náhradě nákladů řízení vychází soudní řád správní z celkového úspěchu ve věci (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Stěžovatelka tak má právo na náhradu nákladů v plné výši, neboť ve věci měla úspěch.

[26] V řízení před Nejvyšším správním soudem byl zaplacen soudní poplatek ve výši 5 000 Kč za podanou kasační stížnost (položka 19 přílohy k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích). V řízení před městským soudem došlo k úhradě soudního poplatku ve výši 3 000 Kč za podanou žalobu a 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě [položky 5 a 18 bod 2 písm. a) přílohy k zákonu o soudních poplatcích]. Stěžovatelka tedy celkově za soudní poplatky zaplatila 9 000 Kč.

[27] Stěžovatelka byla v řízeních před městským soudem a Nejvyšším správním soudem zastoupena advokátkou. Z obsahu soudních spisů vyplývá, že zástupkyně v těchto řízeních učinila tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepis žaloby a podání kasační stížnosti) podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní

tarif“). Za každý z těchto úkonů jí náleží odměna ve výši 3 100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu. Zástupkyni náleží rovněž náhrada hotových výdajů v paušální výši 300 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu za každý z těchto úkonů, celkem tedy 900 Kč. Za sepis návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě náleží zástupkyni stěžovatelky mimosmluvní odměna ve výši 1 550 Kč [jedná se o odměnu podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 a § 11 odst. 2 písm. a) a § 11 odst. 3 advokátního tarifu ve výši jedné poloviny sazby, jelikož návrh na přiznání odkladného účinku žalobě je svou povahou a účelem nejbližší návrhu na předběžné opatření, k němuž došlo po zahájení řízení], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Celkem tedy zástupkyni náleží 12 050 Kč. Protože je zástupkyně plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o částku 2 531 Kč odpovídající této dani (21 % z částky 12 050 Kč po zaokrouhlení). Celková náhrada nákladů řízení, čítající odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů ve výši 14 581 Kč (včetně daně z přidané hodnoty) a dále zaplacené soudní poplatky ve výši 9 000 Kč, tedy činí 23 581 Kč. K jejímu uhrazení byla žalované stanovena přiměřená lhůta 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok III).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 23. května 2022

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu